

Дамян Дамянов

Оживяване

Полека и мъчително възкръсвам
след неуспешната си смърт поредна.
И съжелявам, че не бе последна.
Защо съм още тук? Що още търся
на този свят – огромна мръсна борса,
в която всичко се купува и продава:
любов, мечти, и суета, и слава...
А аз – довчера богаташ, на зор съм.
И за да ям и челяд за да храня,
цял трябва да си разпродам имота.
Озъртам се. Но всичкото, каквото
от прежното богатство ми остана,
са моята душа и мойта слава.
А за такава стока днес кой дава
и пукнат грош? Душата – жива рана,
а славата ми – кучета я яли...
Сред днешната действителност жестока
сергия няма за подобни стоки.
Кой днес купува дрипи и парцали?
Душата, изпозобана от грижи,
пременям в две-три лъскавички строфи
и търся някой дребен Мефистофел,
за грош, на вехто, да му я харижа.
Но той преситен, отегчен и смръщен,
души не иска вече да купува.
„Такъв парцал и две пари не струва!“ –
ми вика и нехайно ми я връща.
Обърсвам я от пръстите му ледни
прибирам си я и си тръгвам с нея:
„Душа, прощавай, трябва да живеем
до следващата смърт... Уви, последна.“

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8549>]